Arbejdet i distrikter og kredse.

Det der først og fremmest har slået mig ved gennemlæsningen af beretninger fra distrikter og kredse i dette år er, hvor forskelligt man bedømmer situationen, fra distrikt til distrikt, sommetider fra kreds til kreds i samme distrikt. Der er små bedrøvede skemaer om kredse, der er kørt trætte, ikke har kunnet få afløsning i arbejdet, har taget sabbatår eller givet op - og så alligevel ikke givet op efter at have snakket med medlemmerne. Men man siger "det er håbløst at arbejde for DK her", eller "der er jo ingen brug for DK me'r, ligeretten kommer af sig selv nu". Og der er kredse der sammenbidt lover at holde ud til de 100 år og så - måske - gå ind. Og der er kredse, der siger "nu er vi optimister" og "det går strygende".

Nu er det jo ingen trøst for den, der sidder ved "den tunge ende" i et område med særlige vanskeligheder, eller som har været forfulgt af uheld. Men de behøver ikke være bange for selve DK? Tendensen er, at det går den rigtige vej. Nogen steder er indmeldelser af en ny generation nu lige ved at opveje tabet af den ældre.

Der er kredse, der næsten undskylder, at de har samlet masser af mennesker til møder og aktioner og har formidlet initiativer sammen med andre foreninger og haft strygende fin presse - men det kniber med at holde arrangementer kun for DK-medlemmer. Det kan for mig at se ikke være noget galt. Det er en økonomisk belastning, og en arbejdsmæssig belastning, hvis der er mange der gerne vil have deres problemer løst på fribillet, ved at lade DK tage sig af det. Men på den anden side er det nu heller ikke dårligt, hvis vi er saltet i byens liv eller gæren i kommunen, eller hvad man nu vil kalde det.

Der er stedet, hvor DK ligefrem lægger an på denne udadvendte virksomhed, med idegruppe, aktivgruppe, PR-gruppe eller også udvalg til at tage sig af enkelte områder. Der er steder, hvor man løsner det faste bestyrelsesmønster, trækker suppleanter ind, laver kollektiv bestyrelse. Andre steder går det godt nok med den vante bestyrelsesform. Det er et spørgsmål, vi formodentlig kommer tilbage til i strukturdebatten. For mig at se er det vigtigste, at man ikke er dogmatisk, siger, sådan er den eneste saliggørende måde at gøre det på.

Det samme gælder aktiviteterne. De spænder fra rent kvindesaglige ide- og kønsrolledebatter over almene ting som forurening og trafik til kulturelle arrangementer. (Det er værd at huske, at DK har været interesseret i kulturcenter-debatten lige siden den først kom frem i 1944, og det måske er ved at være aktuelt igen at finde en placering for os i de nye kommuner, når de nu skal til at bygge deres kulturliv op.) Men hvad enten man kalder på Cleo og Erhard Jacobsen til et offentligt møde - eller man holder kommunen til en panel-diskussion om, hvorvidt byen er børnevenlig, eller man samles i en dagligstuekreds, så er hovedsagen, at DK er der. At den så eet sted bygger på husmødre - fordi det er de kvinder der findes der på stedet - og et andet sted på udearbejde